

HET BERGKLIF-GEWAAD

Originele Engelse versie: [The Mountain Cliff Robe | Plum Village](#)

Europees Instituut voor Toegepast Boeddhisme
Waldbröl, Duitsland
2009

Gisteravond toen Thay hier aan het slapen was, had hij een droom. Hij zag dat hij een berg beklom met de Boeddha en met de kleine Hai Trieu Am (Geluid van de Opkomende Vloed). Op dat moment was het ongeveer 2 uur 's morgens en dat is 8 uur 's morgens in Vietnam.

In de droom was de Boeddha nog vrij jong, ongeveer zestig jaar. Thay was 50 jaar en de kleine Hai Trieu Am was een tiener. De Boeddha zag er niet mollig en jolig uit als Thay Le Trang, maar nogal groot en mager als Thay Phap Ho. Hij beklom de berg met gemak, Thay volgde de Boeddha op de voet en klom ook vrij goed. De kleine Hai Trieu Am droeg geen kussen of thee of heet water. Hij droeg enkel een bruine schoudertas, die niet veel leek te bevatten. De Boeddha had zijn kom niet bij en ook Thay had zijn kom niet bij zich. Zelfs de kleine Hai Trieu Am had er geen bij. Thay en de kleine Hai Trieu Am werden geacht de dienaars te zijn van de Boeddha. Hoe konden Thay en de kleine Hai Trieu zo'n goede dienaren zijn als de eerwaarde Ananda, gezien geen van beiden de Boeddha hielp met wat dan ook? Ze droegen zelfs niet zijn gewaad en bedelkom!

De berg die de Boeddha, Thay en de kleine Hai Trieu Am aan het beklimmen waren, leek een beetje op *Vulture Peak*. Op deze berg waren er naast grijze rotswanden ook monolithische bruine rotsen die veel moeilijker te beklimmen waren dan *Vulture Peak*. Als je eenmaal de ene rots beklommen had, kwam er een andere. De rotsen verschenen voortdurend in hun oneindige massaliteit. Thay voelde zich niet moe en het is goed mogelijk dat de kleine Hai Trieu Am zich ook niet moe voelde. Het is een groot geluk om de berg te beklimmen met de Wereldgeëerde, hoe kunnen we ons dan moe voelen, mijn lieve kinderen?

In het echte leven is de kleine Hai Trieu Am de jongen genaamd Ty in het boek "Het jonge Guave Blad" en het boek "De Bamboe van een Miljoen Internodes". Hij is nu ongeveer 40 jaar oud, getrouwd en meester in de rechten. In de droom was Hai Trieu Am slechts 12 jaar oud en nog steeds zeer onschuldig en oplettend zoals in de tijd dat hij in het *Walnut Building* in Lower Hamlet woonde, tijdens de begindagen van Plum Village.

Hij droeg de kleine grijze jas, die ook novicen dragen en een bruine stoffen zak. Thay droeg een bruin gewaad en het meest fascinerende was dat de Boeddha ook een bruin gewaad droeg, niet een

<https://www.aandacht.net/>

info@aandacht.net

koperkleurige sanghati zoals die van de Theravada-monniken. Het leek erop dat de Boeddha ook het bruine gewaad van de monniken en nonnen van Vietnam droeg. Of misschien wilde de Boeddha gewoon een goede metgezel zijn en deed hij hetzelfde als Thay en Hai Trieu Am en beklom hij daarom de berg in een bruin gewaad. In Plum Village zijn er monniken van Thaise, Japanse, Koreaanse, Indonesische, Laotiaanse, Sri Lankaanse of Cambodjaanse traditie. Na een tijdje te hebben samengewoond met de monniken van Plum Village in hun residentie in Upper Hamlet, hebben broeders zoals Thay Pitaya, Thay Shariputra, Thay Doji, Thay Ananda en de novice Học Hiên hun sanghati opgeborgen om te genieten van het dragen van dezelfde bruine gewaden als die van onze broeders. Ze trekken hun sanghati alleen aan in ceremonies van voordracht of overdracht van de leefregels.

In de droom was er een moment dat de Boeddha stopte en ging zitten naast een klein beekje dat uit een bron in de klif stroomde. Thay en Hai Trieu Am gingen als dienaars een beetje aan de kant zitten. De kleine Hai Trieu Am was zeer op zijn gemak. Hij vouwde zijn handen tot een lotusgroet, keek op en richtte zich tot de Boeddha: “Heer Boeddha, mijn leraar zei dat de bruine kleur van het gewaad (*áo tràng*) dat de monniken en nonnen in Vietnam dragen, de eenvoud van het kloosterleven en ook de kracht van de geest van de liefde uitdrukt. Ik hou ook erg van deze eenvoudige bruine kleur. Waarom noemen we het *áo tràng*? Wat betekent *áo tràng*, Heer Boeddha?”

De Wereldgeëerde keek naar de bergkliffen achter hen en richtte zich toen vriendelijk tot Hai Trieu Am: “Je mag de *áo tràng* ook ‘het Bergklif-gewaad’, of ‘het Bergrots-gewaad’ of ‘het Bergrotsklif-gewaad’ noemen.”

Thay’s droom eindigde plots met deze woorden van de Boeddha. Bij het wakker worden voelde Thay wat spijt omdat de droom zo mooi was. Thay lag daar, volgde zijn ademhaling en probeerde zich alle kleine details van de droom te herinneren. Thay kan alleen maar garanderen dat de woorden van de Boeddha die je hierboven leest ongeveer voor zeventig procent kloppen. In feite gebruikte de Boeddha maar een naam voor de *áo tràng* en dat was ofwel ‘het Bergklif-gewaad’, of ‘het Bergrots-gewaad’ of ‘het Bergrotsklif-gewaad’. We kunnen er zeker van zijn dat de naam van het gewaad enkel uit twee woorden bestond, ofwel ‘Bergrots’ of ‘Rotsberg’ of ‘Bergklif’ of ‘Rotsklif’, het kon geen Bergrotsklif-gewaad zijn omdat een benaming met drie woorden te lang was. Wat hier neergeschreven is, is in overeenstemming met de betekenis en de geest van de woorden van de Boeddha en is geen exacte weergave van zijn woorden.

De kleine Hai Trieu Am was een novice; hij droeg het grijze gewaad van de novicen, dat genoemd is naar de kleur van de rook van wierook, of van de mist. Dat is de kleur van de bergrotsen van de *Vulture Peak*. Die grijze kleur is niet echt een blauwe kleur. Het is gewoon de grijze kleur van de mist. Deze kleur behoort tot het novicengewaad en is ook de kleur van het uniform van de Boeddhistische Jeugdvereniging. Het vertegenwoordigt de zuiverheid en lichtheid van de wierook, de mist en de kracht van de bossen en de bergen. De Grijze Berg (Nui Lam) is het heilige gebied van Vietnam waar de held Le Loi, die een eenvoudig stoffen gewaad droeg, zich voorbereidde op de verdrijving van het Ming-leger uit Vietnam.

Een lied over Nui Lam gaat als volgt "De zon komt op en de mist verdampt in de bergwolken." Dus grijs is ook de kleur van kracht. Het bruine gewaad dat de monniken en nonnen in Vietnam de afgelopen tweeduizend jaar hebben gedragen, drukt ook het gezonde en sobere leven van de Vietnamese plattelandsbevolking uit. De Vietnamese plattelandsbewoners dragen graag bruin. Zowel de ouderen als de jonge dorpsmeisjes zien er prachtig uit in hun traditionele lichtbruine tuniek. De rustige en diepbruine kleur is zowel eenvoudig als imposant. Thay had vaak aan de kleine Hai Trieu Am verteld dat zijn monastieke discipelen moeten proberen om de bruine kleur van de Vietnamese boeddhistische traditie te behouden. Ze hoeven alleen maar de gele sanghati aan te doen tijdens de ceremonies van het reciteren of doorgeven van de voorschriften. De kleine Hai Trieu Am had dit onthouden en had in de taal van zijn innerlijke kind de kwestie aan Boeddha voorgelegd tijdens de beklimming van de berg. Op het moment dat ik dit opschrijf voor jullie, mijn geliefde kinderen, voel ik me erg gelukkig als ik me het beeld van de Boeddha in een bruin gewaad voor de geest haal. De Boeddha wilde gewoon met ons meedoen door het bruine gewaad te dragen. Het is Thays idee dat we vanaf nu de grijze *áo tràng* het Grijs Berg-gewaad en de bruine *áo tràng* het Bergklif-gewaad gaan noemen.

In onze kloosters van Deer Park en Blue Cliff zijn er steile bergrotsen en de monniken en de nonnen beklimmen ze vaak met veel plezier. Het beklimmen van een bergklif is eigenlijk een zenkwestie. Het betekent dat de berg niet gemakkelijk te beklimmen is, maar als je er eenmaal bovenop bent, zal je je zo gelukkig voelen. Het monastieke pad is ook moeilijk, maar erg mooi. Wat prachtig is, is dat we de berg samen met de Boeddha beklimmen. De dichter Nguyen Cong Tru wilde soms alles in de steek laten en gewoon de berg beklimmen. Hij sprak over een dennenboom die stevig op de bergrug groeit, onafhankelijk van de omgeving. Dat is het beeld van een authentieke monnik of non. Hij schreef:

*"In het volgende leven, in plaats van een mens te zijn,
laat me een dennenboom zijn die onder de hemel staat en ritselt,
op een plekje aan de steile rotswanden.
Wie de kou kan verdragen,
kan genieten van klimmen met de dennenbomen."*

Hoewel Thay en zijn leerlingen ervan genieten om de rotsen op de berg te beklimmen, willen we toch een mens zijn in het volgende leven. Het lied over toevlucht nemen in het boek "Chanting from the Heart" heeft de volgende woorden:

*"Mogen we in het volgende leven weer als mens geboren worden.
En mogen we de Dharma tegenkomen en
een leven van ware beoefening leiden.
Mogen we ons laten leiden op het pad van de beoefening"*

*door een verlichte leraar.
Uitgerust met vertrouwen,
mogen wij gewijd worden in de monastieke Sangha."*

Thay is erg blij als hij zich herinnert dat hij en zijn leerlingen samen de heuvel van de eenentwintigste eeuw beklimmen. We beklimmen deze heuvel nu al bijna tien jaar. In het jaar 2050 zullen we op de top staan en kijken naar het prachtige landschap dat niet minder mooi zal zijn dan het tafereel gezien vanop de *Vulture Peak*. Thay schreef een gatha voor Thay Giác Thanh, de eerste abt van het klooster van Deer Park, kort voor diens overlijden en kort daarna de volgende verzen:

*"Een herfstblad valt.
Toch blijf je samen met ons de heuvel van de eeuw beklimmen.
Duizenden narcissen bloeien.
Hemel en aarde blijven samen het lied
van geen geboorte en geen dood zingen"*

Deze twee verzen werden in de stupa gegraveerd die ter herinnering van Thay Giac Thanh op een steile bergklif werd opgericht in het klooster van Deer Park, VS.

In de zentraditie is er een zeer beroemd boek dat Zen-koans uitlegt. Het heet Blauwe Klif Boek (Bich Nham Luc). Bich is blauw, Nham is een klif. De Yen Tu Berg waar de Grote Meester van het Bamboebos (Koning Tran Nhan Tong) oefende, het pad realiseerde en onderwees, is ook een heilige plaats, vol met grijze mist. De kleur van onze gewaden komt uit een zeer lange traditie. Probeer dus deze twee kleuren, grijs en bruin, te behouden als de kleuren van jullie gewaden.

In het Prajna-klooster zijn er geen steile bergkliffen. Als leraar en discipelen hebben we de heuvel die naar beneden naar de beek gaat vele malen beklommen en elke keer heeft ons veel geluk gebracht. Het monastieke pad is geen vlotte snelweg maar een berg die we moeten beklimmen. En je hebt de bergkliffen goed beklommen. De kleine Hai Trieu Am heeft de berg met de Heer Boeddha goed beklommen. Thay heeft ook goed geklommen. We zijn erg blij, ook al komen we nog steeds moeilijkheden tegen. Al mijn geliefde kinderen, of jullie nu kloosterlingen zijn of leken, of jullie zijn gekomen om te oefenen in het klooster van Prajna, de *Root Temple*, het klooster van Blue Cliff of van Deer Park, Dinh Quan, Truc Lam, Dieu Tram.... , jullie zijn allemaal mijn kleine Hai, en jullie hebben allemaal nog steeds de geest van helderheid en zuiverheid van een jonge persoon kunnen bewaren, samen met het diepe verlangen om alle wezens te dienen. Zelfs als lekenbeoefenaars zou je deze twee kleuren, grijs en bruin, met plezier kunnen dragen. De manier waarop we lopen, staan, liggen en zitten, de manier waarop we oefenen om

broederschap en zusterschap op te bouwen, is wat mensen in de samenleving helpt te herkennen wie we zijn.

Wij zijn de voortzetting van Heer Boeddha en de Patriarchen waaronder: de Grote Bamboebosmeester, Linji, Lieu Quan, en Nhat Dinh. We stromen als een rivier, en tegelijkertijd beklimmen we de heuvel van de eeuw met veel geluk.

Thay verblijft momenteel in het Europees Instituut voor Toegepast Boeddhisme. Veel jonge Duitsers komen hier naar toe om samen met ons te beoefenen. Op 8 mei 2009 wordt de Bergrotsklif-sangha door de burgemeester van de stad Keulen uitgenodigd voor een officieel welkom. Broeder Phap Hy en broeder Phap Huu, Thays assistenten, zullen jullie alles vertellen over wat we hier in het hart van Europa op dit moment aan het doen zijn.

*“Welbekend als een echte beoefenaar,
heeft hij gedaan wat gedaan moest worden.
Zodra de stupa op de bergrug staat,
weerklinkt het geluid van kindergelach.”*

